

Verslag 29e Duotocht van Levien de Kraa zeilmaat op de

Casa Aqua

Voor ons begint de eerste duotocht voor ons beiden al op woensdag. Zowel schipper en maat hebben het afgelopen week te druk gehad om de boot al eerder over te varen naar Vlissingen. Om 10 uur begeef ik me richting het Goese meer, waar de 'Casa Aqua' thuishaven houdt. We zeilen door het kanaal van Zuid-Beveland richting Hansweert waar we over de Westerschelde langs de Hooge Platen, niet wetende dat dit plaatje nog een belangrijke rol gaat spelen in de tocht.

Ik probeer me zoveel mogelijk op en rond het schip eigen te maken, na enkele verslagen van afgelopen jaren te hebben gelezen begrijp ik meer dan goed dat wij komende dagen ons meer dan eens ook s' nachts op het water gaan begeven, sowieso al pittig, maar zeker als je dan ook nog moet gaan zoeken naar lijntjes, haakjes en dergelijke. Rond 6 uur meren we af in de haven en beginnen we aan de laatste voorbereidingen. Het bevestigen van het T&T kastje, kennismaken met de schipper en maat van de 'Badora', die nu voor de zoveelste keer beginnen aan de tocht en in het clubhuis genieten wij nog van een laatste feestmaal voor vertrek; Sliptong met friet. Net buiten om de hoek zitten de schippers van de Beau-Bateau iets meer krachtvoer weg te werken; spare-ribs. Ik twijfel nog even, zou dat misschien een beter idee zijn, maar dan verschijnt de vis, prima keus!

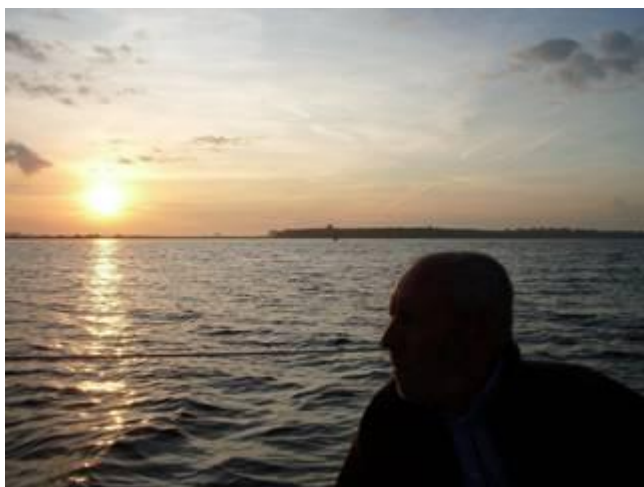
De briefing begint iets later en wij zitten tussen mensen die alles wat deze tocht inhoud al op hun duimpje kennen. We worden, waarschijnlijk net als anderen verrast door de zeilaanwijzingen. Geen tocht langs de kust van België, of langs Stellendam in het noorden. Theo en ik kijken elkaar aan, we begrijpen elkaar. De twee strategieën die we tijdens de zeiltocht en daarvoor bij de koffie (tot grote ergernis van de anderen die bij de koffie aanwezig waren? "Je gaat nog vijf dagen over zeilen lullen, kunnen jullie dat niet nog even laten tot straks?!" .) gaan niet meer op voor deze tocht. Ontzettend leuk aan deze tocht dat je heel veel ervaring, voorbereiding en plannen kan hebben maar dat het voor iedereen pas duidelijk hoe de tocht eruit gaat zien een uur voor vertrek!. Nu wordt ook duidelijk dat het rondje Hooge Platen waar we vanmiddag langs hebben gevaren met 8 knopen op de teller, voor de punten meetelt nu. Beiden twijfelen we. Naar buiten en gokken dat je het plaatje op de stroming haalt, of door het Kanaal door Walcheren richting Veere zodat we morgen meteen kunnen starten over het Veerse Meer. We starten de motor en gooien los, na snel overleg zeker van onze keuze, het wordt het kanaal, we hebben ook al gezien dat we tot Strijensas moeten komen voor zondag, wat behoorlijk ver zeilen is. Het moment dat we onder de Keersluisbrug door zijn zien we achter ons eerst de Rakau al op de motor richting sluis schieten, gevolgd door de beau-bateau (Op zeil!). Ik hoef al niets meer te zeggen tegen Theo, hij begrijpt net zo goed als ik dat dit dus niet de goede keuze was. Alsof iemand dit nog even duidelijker aan ons wil maken zien we op dat moment een van de stootwillen langszij schieten. Sh*t! vol gas het roer om, en we liggen weer voor de nog openstaande keersluisbrug. Zullen we dan toch? Maar beseffen al snel dat het moment dat we de brug onderdoor gingen we al 30 motorminuten te pakken hadden, duidelijk mag zijn dat je je dan maar blijft bij de keuze die je gemaakt hebt. We hebben discussiëren en

nog een kwartiertje over en besluiten dan dat we het er niet meer over hebben, we beginnen nu weer opnieuw, immers, wat gebeurd is, is gebeurt en daar doe je nu niets meer aan. Nu is het louter nog een kwestie van hier de winst uit halen. Uiteraard werd de hele tocht naar Middelburg toch nog hierover gesproken. Zien nu ook in wat al een oude wijsheid is, je kunt beter even half uurtje overleggen en dan vertrekken dan meteen de haven uit te spuiten.

Tot aan de spoorbrug bij M'Burg motoren we, daarna is duidelijk dat dit een lange, lange tocht gaat worden over het kanaal. Vrijwel geen wind en de gebouwen en bomen die langs het kanaal staan zullen het niet makkelijker maken. Theo en ik besluiten meteen de haven van M'Burg in te schieten en daar onze 6 uur te pakken, terwijl veel anderen duidelijk het besluiten hebben genomen om nog minstens 30 minuten te motoren richting Veere om daar voor de volgende ochtend klaar te liggen. De schippers van de Ajangada hebben dezelfde beslissing genomen. We bellen meteen met de wal dat we liggen en bekijken samen nog even de kaart. We zijn begonnen en we gaan ervoor!

Donderdag 11 September 2008

04:00. Ik heb net als mijn schipper niet veel geslapen, zo'n eerste nacht, er gaat veel door je heen. Mooi puntje: er staat wat wind, niet veel, maar genoeg om met een mm de haven uit te komen en het kanaal op te gaan richting Veere. De Ajangada ligt nog steeds gemeerd in de haven en we beginnen te denken dat deze mannen misschien wel lang niet zo fanatiek zijn als wij dachten. Een uurtje later komt het antwoord. De mannen komen ons op het kanaal voorbij, geruisloos schieten zij met hun Multi-hull langs ons, wat een fantastisch apparaat. Heel even denken we dat we nog samen met hen de sluis kunnen halen. Na een kwartier zijn we hen de bocht maken richting de sluis, daar komen wij pas een uurtje later aan. Spijtig. Daarentegen hebben wij alle comfort aan boord en bij zonsopkomst genieten we van een verse kop koffie. Theo en ik hebben een meningsverschil: Ik vertel hem dat ik toch meer iemand ben voor harde wind, of het nou regent of de zon schijnt. Hij is zielsgelukkig met het zonnetje in zijn gezicht en de koffie in zijn hand en deelt mijn mening over de regen niet.

Op het Veerse meer staat gelukkig meer wind en we komen voor de eerste uitdaging te staan, de haven van Kamperland via het traject VK22-VK25, waarvan we absoluut geen idee hebben waar het ligt. In de verte zien we de Ajangada achter de Mosselplaat uitkomen en we besluiten dat die boeien naar alle waarschijnlijkheid het pasje tussen de twee plaatjes aangeven. Iets later lopen we Kamperland binnen en zien de eerste steiger verschijnen. Een klein bordje geeft aan dat meren daar verboden is, no problem, dat geldt vast voor toeristen, niet voor duotochters. Zeilen naar beneden en motor stationair. We glijden richting de steiger en ik sta klaar om op de steiger te springen en 10 minuten te meren. Tegelijk voelen we dat de kiel de grond raakt en we liggen een duidelijk meter van de steiger vast. Sh*t! duidelijk in het reglement staat dat beide bemanningsleden aan de kant moeten kunnen komen. Met een grote sprong beland ik toch op de steiger, alles om die motorminuten te vermijden. Ik probeer de boot te draaien terwijl Theo de organisatie belt om te melden dat we dan toch gemeerd liggen. Iets later met wat wrikken en duwen aan alle kant weten we toch op de fok weg te komen. Voor de haven vinden we de VK22 ton. In het verleden was dit een HK ton. Zowel de kaart als de gps geven dit niet aan, maar we volgen de anderen richting het Schenge. Gesprekken variëren van alle onderwerpen binnen de onderwerpen zeilen en het weer. Ik vind het fantastisch om met iemand die zoveel van zeilen weet te zitten praten. De rest van de tocht over het Veerse Meer verloopt voorspoedig, heerlijk windje en (bijna) strakblauwe hemel. Ik denk niet meer terug aan mijn opmerking van vanochtend over regen. Soep, brood en wat snacks sterken ons weer aan en tegen de tijd dat we de Zandkreeksluis aanlopen staat het besluit om Tholen aan de doen en daar de (nu) 5 bonuspunten te pakken. 6 knopen lopen we over de Oosterschelde richting Tholen, waar de ingang van het water voor de sluis nogal een pittig stukje is. We zien een ander schip die niet met de tocht meedoet binnen de groene boeienlijn naar de ingang zo naar binnen varen. Zowel de kaart als de gps geven 1,5 m diepte aan. Wij steken 1,45. Toch maar niet dus, vastliggen hier betekend nogal wat mm. We zeilen samen met de Guus de sluis in. Wij zijn blij, de Guus is de vorige avond door gemotord naar Veere. Daar hebben we dus al 3 punten op gepakt als wij straks Yerseke even binnen kunnen lopen. Als we de sluis uitvaren worden we even op ons plaats gezet. De Ajangade is al in Tholen geweest en vaart na ons de sluis in om alweer geschut te worden terug naar de Oosterschelde. Dat is hard gegaan. Een tijdje later liggen we in Tholen gemeerd en we praten even wat tactiek door met de bemanning van de Guus. Zij willen Burghsluis nog halen via de Dortsman. Op dat moment komen wij erachter waar de Dortsman ligt. Perfect op de route richting het noorden, waar we toch al heen wilden na Yerseke. Na tien minuutjes te hebben gelegen op het zeil vertrokken richting de sluis. Daar liggen we een uurtje later weer samen met de Guus.

De wind is afgenomen naar een zuinige twee en al snel besluiten we dat meer dan Yerseke vandaag niet gaan halen. In de verte zien we wel wat donker weer aankomen en ik denk terug aan mijn opmerking van die ochtend, zolang er dan maar wat wind in zit dan komen we in ieder geval nog ergens. Als we nog maar een klein stukje te gaan hebben tot het begin van de Dortsman begin ik met het aantrekken van de regenkleding waarna Theo ook benedendeks duikt. Hij vraagt nog even of het weer er al is en ik stel hem gerust; het is er nog niet. Nog geen 10 seconden later zie ik de Guus die een klein stukje voor ons ligt de eerste windvlaag pakken en gaat meteen schuin. Ik roep het luik door dat Theo nu wel

weer boven mag komen. Iets later staan we in de volle regen en zware windvlagen te reven, wat nog niet helemaal soepel verloopt. Tegen de tijd dat het rif erin ligt gaat de wind liggen en het water komt met bakken tegelijk naar beneden. Theo wijst mij nog even op mijn opmerking en ik lach, je kunt niet alles hebben. We zijn binnen no-time zo doorweekt dat besloten wordt de Dortsman tot morgenochtend te laten voor wat het is.

Even denken we eraan om in dit weer Yerseke en de 3 punten te pakken, maar stroom tegen en het geultje naar Yerseke is onbezeild; in dit weer, niet te doen. We wijken uit naar de Marina van Wemeldinge, waar we besluiten om onze tweede rustperiode te pakken. Net als we aan willen leggen roept de manager van de haven ons en zegt dat we voor vanavond ook wel in een box mogen liggen. Even later bedanken we hem en hij vraagt welke tocht we zeilen. "Ah, de duotocht. Die heb ik ook nog wel eens gezeild." Verhalen komen snel op gang en hij biedt ons kaartjes aan voor een warme douche en zegt dat we de nacht kosteloos mogen liggen. Fantastisch! Na een heerlijke douche en een biertje duiken we snel onze slaapzakken in. Ik heb in tijden niet zo goed en vast geslapen.

Vrijdag 12 september

De wekker maakt me wakker. Buiten is het donker. De vraag waarom ik hier ook alweer aan meedoe schiet door mijn hoofd. Gelukkig is Theo meer een ochtendmens en hij weet me uit bed te lokken met een kop thee en een licht ontbijtje. Snel vertrokken richting de Dortsman. Niet meer bezeild met deze noorderwind. Misschien van de andere kant maar aangezien het brabantsvaarwater niet bezeild is en laveren daar verboden besluiten we maar door te gaan en eerst Strijensas te doen. De Dortsman kunnen we op de terugweg nog wel aandoen, het is immers maar een klein geultje. Op naar de Krammensluizen! Onderweg weer geluncht met knakworsten en brood en de hele ochtend heerlijk gezeild. Muziekje aan op de achtergrond, geen regen en de wind in je gezicht, hierom doe ik mee. Walhalla.

Halverwege de ochtend worden we snel de krammersluizen doorgeschoot samen met de Badora en de Guus. Beiden hebben ook in Wemeldinge overnacht om te schuilen voor het noodweer van de avond ervoor. De Guus heeft in dat weer wel eerst nog even de

Dortsman gedaan (Complimenten!), de Badora heeft net als wij ervoor gekozen om dit later te doen. Na de sluis snel Oude Tonge in gelopen voor die twee bonuspunten. Net achter het kleine sluisje tegen het hekwerk aangemeerd en contact gelegd met de organisatie. 5 minuten later komt de Guus achter ons binnenlopen, de hebben ook gekozen om snel nog even deze twee punten te pakken. Iets later begeven wij ons alweer op het Volkerak. Al met al 2 mm en nog geen 40 minuten kwijt met het windkrachtje 4/5 wat er staat. Niet gek voor 2 punten. De rest van het Volkerak lopen we heerlijk tot in de Volkeraksluizen waar we samen met de Badora schutten naar het Hollands Diep. Toch maar mooi die twee punten binnen! De havenmeester deelt nog even mee dat je de erwtensoep uit de sluis er gratis bij krijgt. Na dezeilen te hebben gehesen en de koers op Streijesas ben ik nog een tijdje bezig om de blauwalg van het stootwillen af te krijgen. Wat een zoi. Streijesas lopen we al spoedig binnen. Daar ligt de Roos al klaar voor het vertrek. Wij besluiten aan de andere kant van de haven het schip even aan een klein panton vast te leggen. Fanatiek spring ik van de rand van het schip naar beneden om daar uit te glijden en bijna voor de eerste keer deze tocht te water te raken. Lachend vertrekken de schippers van de Roos terwijl ik bijkom van de schrik en Theo de organisatie belt. 10 minuten later gooien wij ook weer los en zetten de achtervolging in. Daar waar het Hollands Diep en kleine bocht maakt richting Willemstad zien wij aan de andere kant van het water de Beau-Bateau richting het Strijensas schieten. Deze mannen hebben tempo gemaakt. Hoewel de Roos sneller en vooral hoger aan de wind loopt liggen wij toch weer samen met hen en de Badora in de sluis. Na de sluis krijg ik van Theo de mededeling dat als ik de Badora niet pak op het stuk tot de krammersluizen dat ik het avondeten wel even kan vergeten. Vanaf dat moment hangen we in schoten, lijnen en trimmen we alles. We kunnen niet anders dan zien dat de Badora hoger loopt en dat het verschil groot genoeg is om van ons weg te lopen.

Dan komt het bredere stuk van het Volkerak. Theo en ik kijken elkaar aan en snappen elkaar. Als we tussen de binnenschepen door twee keer een lang rak kunnen maken aan de wind terwijl de anderen opkruisen... dit moet kunnen. Samen met de grote broer van ons schip lopen we het brede rak en gaan overstag terug richting de windmolens. We zien

de Roos en de Badora korte rakken maken om buiten de vaargeul van het vrachtverkeer te blijven. Al snel kunnen we de volgende foto maken.

Bij ondergaande zon aan het eind van de dag heb ik mijn eten verdiend. We zijn niet alleen de Badora langs gelopen maar tevens de Roos. Dit in combinatie met een muzikje op de achtergrond, een wijntje, het ondergaande zonnetje zorgt ervoor dat het gesprek al snel gaat richting zeereizen, wedstrijd zeilen, en het reilen en zeilen van de 'Casa Aqua' die ons vandaag in alle comfort wederom een heerlijke dag bezorgd heeft. In het donker schutten wij nog naar de andere kant samen met de Roos. Die varen nog door naar Bruinisse maar omdat de wind is gaan liggen en we de stroom tegen hebben besluiten we bij de Krammersluizen te overnachten na een heerlijke maaltijd van hamburgers, brood en wijn. Het leven is heerlijk...

Zaterdag 13 september

'S nachts wordt Theo wakker en schrikt. Een vreemd geluid komt bij het elektrische circuit vandaan. Kortsluiting? Snel op en kijken, het blijkt een van de automatische reddingsvesten te zijn die overdag iets te vochtig is gebleven. Wederom verrast worden wij wanneer we 's ochtens aan het eind van de steiger de Beau-Bateau zien liggen. Die hebben tot laat moeten zeilen in het donker. Wij ontbijten rustig met de gedachte dat het buiten de luwte van de havehoofden van de sluis toch niet echt waait. Iets later komt de Guus de sluis uitlopen en samen met hen lopen wij richting de Grevelingensluis. We maken een fout die vrijwel onvergeeflijk is na de afgelopen dagen. Bij zonsopgang valt de wind weg en liggen we 100 meter voor de sluis dood in het water. We zien dat de Guus de peddels te voorschijn haalt en ik duik ook het schip in op zoek. Wij hebben ze niet bij ons. Er zit maar een ding op en terwijl Theo een lijn achter de boot spant waar ik in kan hangen haal ik met een stuk luik een snelheid van 0,5 knp. Dit doet pijn. Trillend op mijn benen en 10 meter dichterbij de havenlijn waar we de motor mogen starten sta ik iets later weer in de kuip. Dit is niet te doen. We overleggen samen of het gaan proberen om bij de sluis te komen of het anker eruit gaat en we wachten op wind. We zien dat de Guus over de havenlijn peddelt en richting sluis gaat. Kan dit niet aanzien. Ik doe een nog een laatste voorstel. Met mijn vinger scan ik over het reglement en samen met Theo kan ik er alleen uithalen dat de boot op eigen kracht vooruit mag komen, zonder de motor. Ongetwijfeld is

dit bedoeld voor voorstuwing met een peddel, of desnoods met een luik. Maar nergens kunnen wij vinden dat je de boot niet vooruit mag duwen terwijl een bemanningslid achter de boot zwemt. Theo twijfelt en belt de kant. Is dit onwaarschijnlijke idee een mogelijkheid om tot die havenlijn te komen. De organisatie twijfelt, maar geeft ons uiteindelijk toestemming, alhoewel het wel op de grenzen van het reglement ligt. Theo reageert met, 'Dat is toch echt op eigen kracht en zouden eigenlijk bonuspunten moeten krijgen voor deze inventieve oplossing.' Hoewel op dat laatste met wat gemompel gereageerd wordt ga ik mijn zwembroek aantrekken en plons het water in. Iets te fanatiek heb ik mij verkeken op de warmte van de zon. Het water is koud. Erg koud. Ik duw de boot met 1 knoop vooruit totdat Theo mij vertelt dat hij het niet kan maken om dan zelf als schipper ook niet even een stukje te duwen. Binnen no-time sta ik weer in het zonnetje op te warmen en terwijl de 'blue spirit' foto's van ons neemt en zich kapot lacht spuiten wij over de havenlijn naar binnen.

Als we eenmaal geschut zijn zien we dat de Guus al lang uit het zicht is verdwenen. Snel doen we in het zonnetje Herkingen aan en schieten weer naar buiten. Zien dat de Hals niet bezield is en kiezen ervoor om het rondje Grevelingen kloksgewijs te zeilen. Er wordt daar een jachtenrace gehouden. Tussen alle andere boten door zeilen wij mee tot aan de geul van Bommenede. Lachend maar tot grote ergernis van de racers bevinden wij ons vaak op ramkoers met zeilen over bakboord en moeten zij wijken. Er wordt gevraagd of wij wel meedoen aan de wedstrijd. Vol roept Theo dat we inderdaad een wedstrijd meedoen en van wijken wordt niet gesproken. Lachend zeilen we de geul binnen en zien een eindje achter ons de Beau-Bateau aankomen. Na het eerste eiland maken wij de fout die anderen voor ons maakten. De geul van Bommenede loopt ook achter het tweede eiland langs. Dit allemaal dankzij de Guus die, zoals we later horen de Roos hierop heeft geweest, die op haar beurt dit weer heeft doorgegeven aan de rest. Terug dus! Nu liggen we samen met de Roos, de Badora en de Beau-Bateau op een klein stukje richting de springersgeul. Die geul opkruisen is geen pretje en al snel zien we de Roos afhaken, zij hebben wijs besloten met het zware schip de geul van de andere kant de bevaren voor de wind. Ik kijk wederom mijn schipper aan en hij geeft aan dat we dit toch gaan doen. Ik zit vanaf dan met beide schoten in de hand voor de gps om op de meter aan te geven hoe diep het is en hoever we kunnen... al snel lopen we de Badora langs maar zien we in de verte de BB rechts de geul al uitvaren. Niet veel later kunnen we de achtervolging inzetten.. heerlijk stuk varen zo.

Beetje motregen maar wie let daar op denk ik bij mezelf? Knakworsten erbij en het gaat fantastisch. Iets later vervloek ik mezelf als ik de lier overboord laat slaan doordat de schoot erachter blijft steken. SH*T! we zeilen door met bijna 7 knopen en als we binnen lopen bij de Grevelingensluis zien we daar alle jachten die de race van die morgen voeren feestend in de haven liggen. Dat wordt een lange avond, maar wat een fantastische dag om te zeilen!

Samen met de Ofelia en de Beau-Bateau liggen we klaar om te schutten. De Badora voegt zich bij ons en we zitten snel weer bij Bruinisse. We proberen de eerste twee bij te houden richting Zierikzee maar ze zijn te snel met spinnakers op.

We bekijken even of we de Dortsman kunnen doen maar dat zit er niet in. Stroom tegen en de wind is alweer wat gaan liggen nadat het op de Grevelingen een mooie 3 leek te blijven. We kiezen ervoor om het geultje achter het Nunnenplaatje te gaan doen. Geen tonnen maken dit pittig en ik zit weer constant voor de gps en roep commando's naar Theo; iets loeven, iets vallen, houden zo. Het loopt lekker. Wat een heerlijk schip. Rond kwart voor 9 lopen we de haven van Burgsluis binnen en aangezien het tij pas rond half 10 opkomt, besluiten we een biefstukje en friet te gaan eten. Weinig dingen die zo lekker smaken na een dag op het water. Vanaf thuis krijgen we de vraag waarom we alweer stil liggen? We gaan zo door. Geen zorgen. Heldere hemel, volle man en windkracht 4. We spuiten in no-time richting de roompot, het gaat heerlijk en we hebben weinig zorgen. Louter of er genoeg drinken e.d aan boord zijn. Tot aan de haven gaat alles prima, maar dan komt waar we al voor vrezen. De ingang van de haven Roonpot Marina is geen makkelijke, zeker niet met deze golfslag. Toch weet Theo het schip feilloos tussen de boeien door te loodsen en liggen we naast de Badora, die uit Burgsluis voor ons is vertrokken gemeerd. De Ofelia vertrekt om toch nog een haven aan te gaan doen weer naar buiten. De volgende ochtend liggen zij toch weer naast ons, het was met de golven, de wind een het tij amper te doen richting het Veerse Meer. Ik duik snel de slaapzak in en slaap in. Krijg niets meer mee van het Duotocht-vaantje wat Theo bijna de hele nacht wakker houdt.

Zondag 14 september

Als de wekker gaat hoor ik dan ook voor het eerst gekreun uit het bed van Theo. Toch zijn we snel weer buiten en bespreken dan even het programma voor vandaag. We moeten enkel de Dortsman nog om alle verplichte delen van de zeilaanwijzingen te halen. Het is een eind zeilen tegen de stroom in en Theo weet dat ik graag buitenom Walcheren wil zeilen. We bespreken het en hij laat de keuze aan mij. Ik begrijp hem maar al te goed en we besluiten samen om voor de wedstrijd te gaan, immers, daar zijn we aan begonnen en die gaan we dus wel even afmaken. Buitenom zeilen kan later ook nog wel een keer. We draaien en beuken aan de wind met 6 knopen richting de Zeelandbrug. Vlak voor de brug gaat het nog bijna fout; een groot jacht had ons tijdens het overstag gaan even gemist en weet een aanvaring op enkele meters nog net te vermijden. De schrik zit er even in. Toch schieten we snel onder de brug door en lopen richting de Zandkreeksluis. We hebben besloten daar te kijken hoeveel tijd er is en om dan te kijken of de Dortsman te halen is. Het kost allemaal teveel tijd en als we voor de Zandkreeksluis liggen is het tegen 12 uur. We weten het allebei, dit gaan we niet halen. Dit grapje heeft ons de tocht buitenom gekost en we moeten nu weer door het kanaal van Walcheren, wat ons weer 30 mm gaat kosten. Toch liggen we uitgeput maar blij in de zandkreeksluis. Na het besluit te hebben genomen kunnen we nu lunchen in de volle zon met een biertje, een lekker windje en een rustig gevoel. De tocht naar de sluis van Veere doen we samen met de Ofelia, met het enige verschil dat zij eerst nog kamperland binnen moeten lopen.

we hebben een sluis eerder en zeilen door naar M'burg waar we woensdag lagen met hele tocht nog te gaan. Na de spoorbrug mogen we eigenlijk de tocht uitmotoren, maar omdat het zo lekker vaart besluiten we verder te zeilen. Het loopt niet snel maar we komen er toch wel. Onderweg komen we de Ajangade tegen, de bemanning brengt de boot alvast naar huis, ze waren toch al gefinist en hadden alles aangedaan, niet zo goed voor het moraal aan boord maar het kan ons weinig meer uitmaken. We zien al snel dat we een

kleine maar misschien wel fatale inschattingfout hebben gemaakt. Het zeilen door het kanaal heeft ons veel tijd gekost en we moeten nu vol gas varen willen we voor 5 uur finishen. De wachter van de keersluisbrug deelt aan ons mee dat we 5 over 5 erdoor kunnen en dan kunnen finishen. Emotioneel bedrukt Theo de vriendelijke man op het hart dat we nu 5 dagen zeilen hebben gehad om hier voor 5 uur te finishen, en niet om 5 over 5. "ok, nou vooruit, ff volle por dan gooi ik hem even open..." we bedanken en gaan vol gas onder de brug door. Voor de laatste keer trek ik de fok uit en we glijden om 16:52 de scheldehaven binnen. We zijn er, we hebben dit gedaan. We worden meteen gefeliciteerd door de bemanning van de Blue Spirit die ook inziet dat wij de laatste zijn die finishen binnen de tijd. Bij de mosselmaaltijd (héééérlijk!) drukt het nog een beetje dat als we de dortsman hadden gevaren, we nog tweede waren geweest ook. Ergens in mijn achterhoofd weet ik dat iedereen zo denkt; "als we nog even dit hadden gedaan hadden we gewonnen...". Ik besluit te kijken naar wat we wel gedaan hebben. 17 uur per etmaal hebben wij allen gevaren en ik bedank vanuit de grond van mijn hart de organisatie, medebemanning en vooral mijn schipper Theo voor deze ervaring. Tot volgend jaar?

Levien de Kraa, maat van de 'Casa Aqua'

